olnud, agga kuidas peäseda? Tallopoeg küssis: „Kas tahhad öseks mo jure jäda? Oues on jo pimme ja te on sant; sul peab hea asse walmistud sama. Agga, kui ehk tahhad ärraminna, siis woid ka minna."

Warras kostis: „Tahhaksin kül hea melega koio minna."

„Noh, kuidas tahhad — Jummalaga siis."

Warras sowis perremehhele head öed ja tahtis sure ruttoga ärraminna, agga tallopoeg ütles: „Eks sa ei wötta kotti kasa? Egga se ei tohhi seie jäda."

Warras, kelle palle häbbi läbbi punnaseks löi, ei tahtnud kül koggoniste, agga tallopoeg ütles: „Ei paigast mitte! Se peab selle jure jäma, mis ütlesin. Sa olled sedda wilja warrastanud ja minna ei tahha sedda mitte taggasi wötta. Egga se warra, mis warrastud on, ei kossu mitte."

Kül warras pallus wasto, kül ta pallus andeks, kül ta töutas, ei ilmaski sedda ennam tehha — agga siin ei aitnud mid-

dagi. Tallopoeg ütles: „Mul polle middagi sulle andeks anda; katsu Jummalaga leppida, kedda sa olled pahhandanud. Temma ükspäinis wöib sulle sedda patto andeks anda."

Nenda piddi warras siis kottiga ärraminnema, ehk se temmal kül raske olli. Et se temmale müüd ni paljo waewa teeks, ei olnud ta tunnud egga enne sedda mitte arwanud. Agga se mis ni raskeste röhhus, ei olnud mitte se kot wiljaga, ehk se kül ka raske koorm olli, waid se olli teine ränkus, mis temma süddame tunnistust waewas. Ta läks üsna ükši pimmedal ösel, agga süddame mötted kaebasid teine teise peale, et ta monnikord ehmatas, sest se näitas, nago olleks teine temma körwas, kes temmaga räkis. Üks räkis ka temmaga, agga se ep olnud mitte inimenne, waid ellaw Jummal isse.

Teisel hommikul üsna warra kopputas kegi tallopoia ukse tagga. Ta teggi lahti ja se, kes ukse tagga seisis, olli se eilne söbber.

Eesti-ma rahwa Kalender 1860 , lk. 32